

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Podstatou argumentácie sťažovateľov je námietka, že okresný súd v napadnutom konaní, ktorého predmetom je určenie vlastníckeho práva a určenie, že vec patrí do dedičstva, rozhodol až po uplynutí vyše deviatich rokov, t. j. nerozhodol bez zbytočných prietahov, čím porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

5. Podľa sťažovateľov z okolností veci nemožno konštatovať skutkovú zložitnosť veci. Spory o vlastnícke právo tvoria bežnú súčasť rozhodovania všeobecných súdov, preto možno „predpokladať, že súdy sú tak po teoretickej stránke ako aj po praktickej stránke dostatočne pripravené a schopné vlastnícke spory riešiť.“.

6. Sťažovatelia aktívne participovali na napadnutom konaní, zúčastňovali sa pojednávanií, preto „si nie sú vedomí žiadneho takého svojho konania resp. nečinnosti ktoré by malo za následok participáciu na zbytočných prietahoch v súdnom konaní.“.

7. Okresný súd rozhodol rozsudkom z 11. januára 2022, t. j. po deviatich rokoch a ôsmich mesiacoch, čo je celkom zjavne neprimeraná dĺžka konania. Ide o dĺžku konania iba na súde prvej inštancie, pričom predmetný rozsudok nie je právoplatný. K zbytočným prietahom došlo „najmä v období prvej polovice celkovej dĺžky konania...“.

8. Sťažovatelia utrpeli vážnu nemajetkovú ujmu v dôsledku konfrontácie s nefunkčným súdnym systémom Slovenskej republiky, «najmä pokiaľ ide o rýchlosť súdneho konania a o primeranú dĺžku súdneho konania. „Neskorá spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť“... Okresný súd Pezinok bezdôvodne držal Sťažovateľov 9 rokov a 8 mesiacov rokov v strese a v právnej neistote o výsledok sporu v súdnom konaní. Pritom ešte stále nejde o právoplatné rozhodnutie ktoré ako jediné dokáže ukončiť právnu neistotu Sťažovateľov.». Z uvedených dôvodov si sťažovatelia uplatňujú finančné zadosťučinenie, ktorého výška je primeraná utrpenej ujme. V tomto kontexte sťažovatelia poukazujú na sumy finančného zadosťučinenia priznávané Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v konaniach proti Slovenskej republike (Perhács proti Slovenskej republike, Mlakyta a ELPRAM s. r. o. proti Slovenskej republike, Puškášová proti Slovenskej republike, Sarkocy proti Slovenskej republike).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

10. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby ten orgán (všeobecný súd)

porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

11. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [resp. podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)] poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny), ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 315/2021). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (Miroslav Mazurek v. Slovenská republika z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05) vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 11. januára 2022, pričom aktuálne vo veci rozhoduje odvolací súd. Sťažovatelia teda podali ústavnú sťažnosť, v ktorej namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavnému súdu 10. februára 2022, t. j. v čase, keď okresný súd vo veci už meritórne rozhodol a vo veci konal odvolací súd.

13. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu